

Motion till riksdagen 2009/10:U237

av Mikael Oscarsson (kd)

Sverige och UNHRC

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Motivering

År 2001 höll FN:s råd för mänskliga rättigheter, the Human Rights Council of the United Nations (UNHRC), en internationell konferens mot "rasism, rasdiskriminering, främlingsfientlighet och annan intolerans" i Durban, Sydafrika. Dessvärre kommer mötet för alltid vara förknippat med hur majoriteten fick konferensen att handla om något helt annat: att fördöma Israel och landets rätt att existera samt försvara sig mot odemokratiska stater och diktaturer. Bara dagarna efter konferensen utsattes USA för terroristattacker mot World Trade Center och Pentagon.

I april 2009 hölls uppföljaren Durban Review Conference i Genève, även kallad Durban II, till vilken en resolutionstext arbetats fram under ledning av bl.a. Libyen, Iran och Kuba, stater som ständigt kränker sina medborgares mänskliga rättigheter. Därför var det inte att undra på att det var en enda nation – Israel – som återigen utpekades som rasistisk! Nämnas kan också att Israel och israeliska NGO:er inte ens var välkomna till denna förberedande konferens.

Dessutom har Islamiska konferensen, OIC, sedan 2000 verkat för att kriminalisera all kritik av islam i olika FN-resolutioner. Deras mål under Durban II var att förbjuda all "hädelse mot religion", vilket självklart innebär inskränkningar i yttrandefriheten, vilken ju är grundläggande för en demokratisk och civiliserad samhällsutveckling.

Mot denna bakgrund är det inte märkligt att konferensen i Genève bojkottades av Kanada, Israel, USA, Australien, Polen, Nya Zeeland, Nederländer-

Fel! Okänt namn på

na, Tjeckien, Tyskland och Italien. Inte bara riskerade konferensen att återigen blir uttalat antisemitisk, den hotade också att inskränka yttrandefriheten.

Europeiska kommissionens vice ordförande Jacques Barrot uttryckte stark oro inför konferensen i Genève, och utlovade att även EU skulle dra sig ur konferensen ”om resolutionstexten inte förändrades radikalt” i förhandlingarna. Markeringar gjordes också av bl.a. brittiska, nederländska, franska och danska regeringsföreträdare. När Tjeckien, som då var ordförandeland i EU, lämnade konferensen fick Sverige ikläda sig rollen som talesperson för EU. Utrikesminister Carl Bildt tillbakavisade dock krav på att även Sverige skulle lämna konferensen, om inte helt oacceptabla saker sades eller gjordes, och menade att Sverige måste stanna för att påverka slutresolutionen.

I Genève talade Irans president Mahmoud Ahmadinejad, och gick till våldsam angrepp mot Israel. Sveriges representant lämnade demonstrativt hörsalen när Ahmadinejad talade, men fanns sedan åter på plats när näste talare anträdde talarstolen. Detta innebär att det skapades en konflikt mellan nord och syd, vilket sannolikt var Ahmadinejads syfte.

I Sverige behöver vi i dag en mer realistisk hållning till FN som inte längre är den sörgårdsidyll många i Sverige av historiska skäl förknippar organisationen med. Inte minst tydliggörs detta när länder med icke-demokratiska värderingar skjuter fram sina positioner just genom FN, och till och med leder FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Vi kan ha olika uppfattningar om hur vi bäst uttrycker vår kritik mot konferenser som Durban och Durban II, men vi borde alla ha en uppfattning om det. Ska vi delta eller bojkotta? Det finns i dag ett stort behov av att stå upp för de allmänna mänskliga fri- och rättigheterna. Vi kan inte tillåta att FN-konferenser med målet att bekämpa rasism och intolerans, förvandlas till konferenser som främjar rasism och samtidigt skyddar de länder som kränker de mest grundläggande mänskliga rättigheterna.

Allra viktigast vore därför att FN:s råd för mänskliga rättigheter endast besätts med länder som själva respekterar – och inte bryter emot – de mänskliga rättigheterna såsom de definierats i FN-deklarationen och de bindande konventionerna om mänskliga och sociala rättigheter. Att Sveriges regering ska verka för detta bör ges regeringen till känna.

Stockholm den 1 oktober 2009

Mikael Oscarsson (kd)